

Stana Vinšek:

Lizalazaruška

Lizalazaruška spi in sanja. Sanja — in to je najboljše, kar more storiti, zakaj v sanjah vidi vse mogoče lepe reči in čisto pozabi, da nosi dan in noč gosto črno obvezo preko oči.

Da, črno svilen ruto so zavezali učeni gospodje zdravniki Lizalazaruški preko sinjih očesc. Dolgo je jokala in

svet, v jasno solnce in v dvoje lju-bečih, neskončno toplih in sladkih oči.

Da, teh oči se Lizalazaruška še prav dobro spominja in čisto natanko ve, kakšne so bile. Tako neizmerno rada bi jih še enkrat videla! Kolikokrat pla-ne iz sna: Mamica! — in hoče strgati obvezo — pa koj jo primejo krepke



prosila, naj ji jo zopet odstranijo — a jokati so ji prepovedali in prošnje ni-so zalegle. Tako je mala Lizalazaruška naposled umolknila in se navadila z zavezanimi očmi hoditi po svetlih dvoranh in solnčnih vrtovih krasne palače, v kateri jo varuje nebroj ple-menitih dam in gospodov, služabnic in služabnikov.

Lizalazaruška je namreč hči severne-ga kralja. In vedno ni nosila črne ob-veze, ki se tako čudno odraža od nje-nih zlatih lask in presojnih belih ličk. O ne! Veliki ljudje pravijo, da še ni tako dolgo tega, Lizalazaruški pa se zdi, da so pretekla neskončna leta, od-kar je s svojimi sinjimi očmi, ki so bi-le svetle in žareče, bistro gledala v

roke stare Ajke, jo položijo nazaj v posteljico — in stara Ajka ji kaj lepe-ga pove, da se umiri burno utripajoče srcece.

O ja, staro Ajko ima Lizalazaruška rada, a najrajše ima le svojo mamico, čeprav je sedaj že velika in razumna deklica in ve, da je nikdar več ne bo videla. Očka kralj je tako resen in ima tako globok glas — Lizalazaruška se ga prav za prav malo boji. Pa to zares ni potrebno, saj je vendar tako dober in ji pošlje vsega, kar želi. In še več.

Stare Ajke pa se Lizalazaruška nič ne boji, njo ima rada, rada, saj je ta-ko dobra in tako pametna — kaj vse ve povedati! Seveda, saj je tudi že ta-ko stara: ko je prišla Lizalazaruška na

svet, je bila Ajka že cela tri leta na dvoru severnega kralja!

Vedno iznova mora Lizalazaruški čisto natanko povedati, kak' je bilo takrat. O, bilo je tako neskončno lepo in slovesno, da se pač naenkrat ne da povedati — in Ajka se tudi vsakokrat spomni nečesa, kar je prejšnjikrat pozabila.

Torej — ko je Lizalazaruška prišla na svet, jo bila čisto, čisto, čisto majhna in vsa rožnata, kakor tisti majhni angelci na sliki Matere Božje v kapeli. Pa ime ji še ni bilo Lizalazaruška — takrat, ko jo je ob velikanski slovesnosti, ki je zbrala vse plemstvo severne dežele, prečastiti oče Atanazij krstil, takrat je zapisal v zlato krstno knjigo: Jelizaveta Varvara.

A kaj bo tako mala, nežna punčka s tako velikim, slovesnim imenom? Pa so jo klicali nekaj časa: Liza Varvaruška. To je že krajše, ni res? In bolj prijazno. Pa ko je mala princeska ločila prve žarke, prve zvoke in prve besede, je svoje ime še malo izpremenila. Seveda ne takoj. Precej časa je trajalo, da so njena sladka mala usteca zmogla tako dolgo ime. Naposled pa je le rekla: Lizalazaruška. In pri tem je ostalo.

II.

Lizalazaruška spi in sanja.

Solnčni žarki že zlatijo okna in stara Ajka je zaspala poleg zlate posteljice. Lizalazaruška spi, a vendar ve, da je Ajka poleg nje. In to je dobro. Lizalazaruška spi, a vendar ve, da pogleda včasih skozi težke zastore Mitja, njen mali drug. O, tudi Mitjo ima Lizalazaruška zelo, zelo rada. Pa tudi Mitjuška ima njo zelo, zelo rad, to ona dobro ve. Ubogi Mišjenka! Pohabljen je, desno nogo ima čisto trdo, ne more tekati in skakati kot drugi otroci. Seveda mu tega nihče ni povedal, tudi Lizalazaruški ne — Mitja je vendar veliki knez! A mala Lizalazaruška kljub črni obvezi in kljub dvornim etiketam marsikaj ve, kar bi spravilo v živo zadrego vse krasno nališpane dame in gospode, ki jo varujejo in vzgajajo. Le dobro, da se jim niti ne sanja, kaj vse se skriva pod mehkiimi zlatimi kodri, kaj vse zamolčijo sladka mala ustka.

O, Lizalazaruška ve, da je princeska in tudi ve, da nikakor ne sme vsega povedati, kar misli in čuti. Sicer bi najprej ukazala vsem tem zoperno sladkim in vendar tako neusmiljenim

velikim ljudem, naj kar grejo kamor hočejo in jo pustijo samo z Ajko in Mitjuško. A tega seveda ne sme, pa ko bo čisto velika — ponosno stegne Lizalazaruška šibko telesce — in se zbudi.

In prične se dan, v katerem je točno določena vsaka ura. Uf, kako je to dolgočasno! Ves dan je pust, lepa je le tista ura, ko sme Lizalazaruška z Ajko in Mitjo sama na vrt.

III.

Lizalazaruška, Ajka in Mitja so na vrtu. Starodaven, bajnokrasi vrt je to, preprežen z belimi stezami, ki vodijo sem in tja, pod hladno senco mogočnih dreves, v skrite boskete, k malemu jezeru z belimi labudi, k kitajskemu paviljonu iz belega kamenja, pa tudi k ljubkemu rondelu, kjer curlja iz mahovite skale hladen studenček in kjer obdaja visoko grmovje kakor neprodiren, temnozelen zid paradiž najčudovitejšega cvetja.

Sem, sem hoče Lizalazaruška vsak dan kratkega poletja. Tu pozna vse, prav vse in kar nič več ne ve, da nosi črno obvezo preko očesc. Oh, kako je tu lepo! In še najlepše, kadar Ajka zatremlje in sta z Mitjuško takorekoč čisto sama. Prav za prav čudno, da Ajka tako rada spi. Morda zato, ker je že tako stara? Najmanj trideset let že ima. Naj le spi, saj Lizalazaruška in Mitja jo rada pustita spati in si čisto tiho pripovedujeta vse mogoče čudovite stvari, same take, ki jih odrasli ljudje prav nič ne razumejo.

Vsak grm, vsak cvet pozna mala princeska, vsak drobceni, majceni popček nežno poboža, da bo prej vzcvetel in vsak odprt cvet rahlo poljubi, da bi še slajše duhtel. Lizalazaruška zaenkrat ne vidi, to je že res, a njen mali noseč je nezmotljiv in Ajka in Mitja se ne moreta načuditi, s kakšno sigurnostjo loči cvet od cveta. A kako naj bi Lizalazaruška tudi ne spoznala posameznih cvetic — saj nosi vendar vsaka svoje ime?! Tisti veliki grm — vidiš, tam v desnem kotu — tisti, vidiš, je »očka«. Zato, ker je tako velik in tako sam zase in zato, ker ima tako resne temnorujave cvete in tako čudno, tako težko, diši, veš. Tisti grm pa, ki je čisto posut z belim, nežnodehtnim cvetjem, ki tako prijetno hladi vroče ličice — tisti je »Mitjuška«. Tudi Ajka ima svojo rožico in seveda tudi Lizalazaruška — in ta je najčudovitejša in najbolj skrivnostna izmed

vseh. Ne raste kar tako v črni zemlji, o ne — v posebnem lončku mora biti in pred vsakim mrazom jo varuje stari Mihajlo, vrtnar. Nikoli, pomisli, prav nikoli ta rožica še ni cvetela, pa bo, veš, prav tisti dan bo vzcvetela, ko bodo zdravniki Lizalazaruški vzeli obvezo z oči. Ni to krasno? Stari Mihajlo je Lizalazaruški to zaupal in Lizalazaruška se je z dvojno ljubeznijo oklenila male cvetke in ne naveliča se ji pripovedovati o vsem lepem, kar bo sta isti dan zagledale.

(Dalje prihodnjič)

Slavko Štine:

Sveti Miklavž

Miklažev večer . . .
Kdo trka na dver?
Je sveti Miklavž,
ki nosi dari?
Ni morda grdavaš,
ki šibe deli?

Če priden si bil,
prav nič se ne boj —
veliko daril,
dobil boš nocoj!

Ostani mi tak!
Miklavž bo vesel
in vsak tvoj korak
bo s srečo odel . . .

Manica:

Miklavžev dar

Bila sta dva dečka, Peter in Pavel. Peter je bil sin bogatih staršev, Pavelček je bil revež.

Ta dva otroka sta na večer pred sv. Miklavžem vsak po svoje molila in prosila za darove. Peter je prosil za igrače, tako na primer za konja, za boben, sabljo in puško, za piškote in čokolado. Pavelček je pa prosil takole:

»Ljubi sveti Miklavž, prosim te za kak dar! Pa če mi tudi prineseš samo eno stvar, naj bo, da je le tista koristna in potrebna zame. Česa najbolj potrebujem, to pa ti sam, o sveti Miklavž, najbolje veš!«

Na Miklavžovo jutro je premožni Peter ves vesel prešteval bogate Miklavževe darove: konja, boben, puško, sabljo, piškote — vse je bil dobil, za kar je prosil.

Pavelček, ta ubogi deček, pa ni bil dobil ničesar. Zato je — prej vedno vesel

— mahoma postal otožen in od dne do dne bolj zamišljen. »Reveža niti svetnik ne mara,« je sodil tiho sam pri sebi.

Neko noč se mu v spanju prikaže sveti Miklavž in ga vpraša, zakaj je tako nezadovoljen.

»Kaj bi ne bil,« potoži Pavelček, »ko mi nisi prinesel nobenega daru, sosedovega Petra si pa kar zasul z njimi.«

»E Pavelček,« pravi svetnik, »saj se je vendar zgodilo vse po tvoji volji. Prosil si za dar, ki bi ti najbolj koristil, in dal sem ti ga!«

»Pa kam si ga položil?« vprašuje zvedavo deček.

»V tvojo glavo,« reče slovesno svetnik. »Izprosil sem ti razum in dobro voljo do vsega lepega in dobrega.«

Nato je svetnik izginil in Pavelček se je prebudil. Premišljeval je potem te sanje. Kljub svoji mladosti je spoznal dragoceno Miklavžovo darilo in sklenil, da tega daru ne bo zanemaril. Začel se



je pridno in vztrajno učiti. V šoli je bil vedno prvi. S pridnostjo in razumnostjo se je pozneje dokopal do lepega premoženja ter se povzpел na odlična mesta.

S Petrom je bilo pa drugače. Kot edinec bogatih staršev je bil ošaben in silno pomehkužen. Mislil je, da se njemu ni treba oprijeti ne učenja, ne drugega dela. Po smrti svojih roditeljev si ni znal ohraniti niti podedovanega premoženja. Vse mu je šlo rakovo pot in dostikrat mu je Pavel prihitel na pomoč ter mu dal najpotrebnejše.

Otroci, to naj vam bo v pouk, da boste vse, pa če je še tako malo, kar vam prinese sveti Miklavž, sprejeli z veseljem in hvaležnostjo! In da ne boste godrnjali, če bo kak drug otrok več dobil

ka ... ežite, da je tisto, kar prej-
me ... boljše za vas, zato bodite hva-
ležu za darove Miklavžu in svojim do-
brim staršem!

Stana Vinšek:

Miklavžev sejem

Popoldne. Miklavžek stoji na Kon-
gresnem trgu in gleda pisane krasote
na razstavljenih stojnicah. Ko bi imel
le en dinarček! Le enega, da bi si kupil
par sladkorčkov, ali pisano palčico ali
par vročih kostanjev — kako bi dišali,
saj je dobil opoldne le malo prežganke
in kos kruha. Seveda, mati bi rada da-
la, ko pa nima. Oče je lanjsko zimo
umrl in sama skrbi za njega in za se-
strico. Miklavžek vse to dobro ve, in
ker ni boljšega vaju, je navadno vesel
in zadovoljen. A danes gleda in gleda,
tako željno, da bi kmalu oči pustil na
igračkah in sladkarijah.

Nenadoma mu pade nekaj malone na
nogo: gospodična je izgubila zavitek.
Urno ga Miklavžek pobere in skoči za
odhajajočo. »Hvala!« Gospodična seže
v torbico, ... pa ima v njej mnogo reči
in ne najde takoj, kar bi hotela. »Kako



ti je pa ime?» »Miklavžek.« »O« — ga
pogleda dvojé prijaznih oči, »tedaj pa
imaš danes god.« In preden se deček
prav zavé, seže gospodična še enkrat
v torbico in mu stisne dva svetla dinar-
čka v roko.

Miklavžek stoji kakor pribit, dokler
ga ne dregne eden izmed mimo hitečih.
Tedaj pa se hipoma zavé in že je pred

prvo stojnico. Pa ne — mogoče je na
prihodnji še kaj lepšega. A ko je že iz-
bral, mu je naenkrat žal denarja in po-
rodi se mu misel: »Kaj, ko bi še nekaj
zaslužil?!«



Lahko ne gre in marsikatera osorna
beseda pade nanj. Pa on ne izgubi po-
guma in neumorno ponuja svojo pomoč
s plahimi besedami in prosečimi očmi.
In polagoma le gre: tu mal denar, tu
par sladkorčkov, tu polomljena igrač-
ka. Naposled pa dobi delo kakor kak
odrasel človek: stari prodajalki sme re-
zati kostanj. Kako prijetno je tu pri
topli peči sredi pisanega trga! Miklav-
žek bi ostal kar celo noč, pa se spomni,
da ga mamica gotovo že čaka. Kar
hitro se odpravi, za plačilo pa dobi pri-
jazno besedo in polno pest dišečega pe-
čenega kostanja.

Tako Miklavžek še menda nikdar ni
zdrvel domov. Doma pa — kako je za-
vriskala mala sestra, kako so se ma-
mici v sreči in ponosu zarosile oči!
Miklavžek pa čeblja in pripoveduje in
se smeje in vé, da še nikdar ni bil tako
srečen, kot na svoj sedmi god in rojstni
dan.

Tako pišejo Jutrovčki sv. Miklavžu:

Ljubi sveti Miklavž!

Prav lepo Te prosim, prinesi
mi lanjski letnik »Mladega
Jutra«! Vem, da v tej krizi
nimaš mnogo denarja, zato je
moja želja skromna, saj sta-
ne ta letnik, čeprav je vezan
v lepo platno, samo 60.-- Din.

L. K.

Možiček

Nekoč so živeli trije veseli tovařiši. Prvi je bil kovač, drugi krojač, tretji lovec. Ker jim doma ni bilo všeč, so sklenili iti v svet. Rečeno — storjeno.

Nekega dne so zašli v temen gozd in niso našli poti iz njega. Ko je bila že noč, je splezal eden izmed njih na najbližje drevo, da bi pogledal, ali ni kje blizu kakšna hiša. In res — daleč stran je zagledal drobno lučko.

»Tja moramo priti,« je dejal tovařišema in vsi trije so se napotili v smeri, kjer je bila luč.

Prišli so do samotne hišice. V njej je na ognjišču gorel ogenj, toda ni kjer ni bilo videti žive duše.

»Naj že bo kakor hoče,« so si mislili vsi trije. »Tu bomo ostali. Če pride lastnik, mu bomo pač nekaj dali...«

Ker so bili od dolge poti utrujeni, so kaj kmalu zaspali in zjutraj so se zbudili veseli in čili.

»Lepo je v tej hišici,« je rekel kovač. »Ali ne bi bilo prav, če bi še nekaj časa tu ostali, da bi se lahko lastniku zahvalili za gostoljubnost?«

»Morda bi mu lahko kaj zakrpal?« je menil krojač.

»Saj res ne bi bilo slabo, če bi tu počakali,« je rekel lovec. »Dobro bo, če bi kaj skuhal. Meni se že delajo pajčevine v želodcu. Najbolje bo, da ostane eden izmed nas v hišici in zakuri, dva pa naj gresta v gozd in kaj ulovita ali ustrelita, da ne bomo strdali.«

»Nasvet ni slab,« je dejal kovač. »Pred hišo žubori studenec. Krojač, ostani ti doma, zakuri ogenj in pripravi vodo, midva pa pojdeva na lov.«

Kovač in lovec sta šla, krojač pa je ostal v hišici, zakuril ogenj in pristavil lonec z vodo. Tedaj pa se je iznenada od nekod prikazal majhen možiček in rekel:

Krojaček ti, krojaček moj,
upihnil ogenjček bom tvoji!

»Le poskusi!« je krojač pogumno odvrnil, ker je bil možiček tako majhen. Toda palček je rekel samo »st!« in ognja ni bilo več. In s plamenom vred je izginil tudi on.

Kmalu sta prišla lovec in kovač. Prinesla sta lepega srnaka in dobrih korenin. Krojač je povedal, kaj se mu je primerilo in tako so morali iznova zakuriti in še dolgo čakati, preden je bilo kosilo kuhano.

Ko so pojedli, sta šla krojač in kovač v gozd, lovec pa je ostal doma.

Zakuril je ogenj, pristavil lonec vode in sedel k ognjišču. Tedaj pa se je spet prikazal mali možiček in dejal:

Lovček ti, lovček moj,
upihnil ogenjček bom tvoji!

»Le poskusi! Vrat ti zavijem!« je vzkliknil lovec. Toda preden je dogovoril, je možiček upihnil ogenj in izginil.

Tovariša sta se kmalu vrnila, toda prazna. Tako niso imeli ne kosila, ne ognja. Krojač, ki mu je lovec posodil puško, se je sicer hvalil, da bi bil skoraj ustrelil kozla, trdil je, da mora puška postrani nesti, ker mu je kroglo zaneslo na levo.

»No, bom pa še jaz poizkusil!« je vzkliknil kovač, ki je bil najmočnejši izmed njih. »Le počakajta, jaz mu pokažem!«

Ostal je doma, lovec in krojač pa sta šla na lov.



Kovač še ni dolgo sedel pri ognju, ko se je iznenada pokazal iz kota možiček. Posmehljivo je pogledal ogenj, ki je plapolal skoraj do strehe in rekel:

»Kovaček ti, kovaček moj,
upihnil bom plamenček tvoji!«

Toda namestu da bi bil odgovoril, je pograbil kovač možička za vrat in ga tako stisnil, da je od bolečin zatulil. To mu pa ni nič pomagalo. Kovač se je le še bolj razjezil. Pograbil je palico in ga še namlatil. Med tem sta prišla domov tudi krojač in lovec ter vsa vesela pomagala pri pretepanju.

Možiček pa je tulil in tulil. Ko je videl, da jok in stok nič ne pomagata, je rekel: »Izpustite me in eden izmed vas naj gre z menoj. Osrečil ga bom. Krojaček, pojdi ti!«

»Možiček, jaz že ne grem s teboj!« je odvrnil krojač.

»No, lovec, pa pojdi ti,« je dejal možiček.

»Saj nisem neumen,« se je lovec posmehal.

»Kovač, kovač, ti pojdi!« je zajec ljul možiček, ki mu je že sapa pohajala.

»No, pa pojdem,« je odvrnil kovač. »Toda nikar ne misli, da te bom izpustil; moja dva tovariša pa morata iti za nama...

»No, naj bo,« je zastokal možiček. »Samo malo odnehaj, da se ne zadušim...

Kovač je res malo zrahljal prijem, toda še zmeraj ga je držal tako trdno, da na beg še misliti ni smel. Šli so skozi podzemeljska vrata po dolgih hodnikih in stopili naposled v veliko dvorano, ki se je svetila v nešteti lučkah. Sredi dvorane je sedel na slonovinastem prestolu divjak, ki je jedel človeško meso, za njim pa je stala njegova žena in mu česala s kosčeninim glavnikom kuštrave lase.

Tedaj se je divjak oglasil: »Hup, hup! Po človeškem mesu diši! Hup, hup! Človeško meso!«

In zacmokal je, da so se stene stresle.

»Oh,« je odvrnila žena, »bog ve kaj vohaš!«

Še trdneje je prijel kovač možička za vrat. Vedel je, da bi jih bil hudobnej izdal divjaku, če bi ga bil izpustil. Tako je moral odvesti kovača in njegova dva tovariša v stranski hodnik. Po njem so hodili, dokler niso prišli do velike jame, ki je bila zadelana z ogromno skalo. Tedaj je dejal možiček: »Odvali skalo in zakliči v jamo: „Zdaj sem rešen!“«

»Zato pa potrebujem dvoje rok,« je rekel kovač. Izročil je možička lovcu, ker se mu je zdal krojač preslaboten. Toda tudi ta je hotel pomagati in obesil se je možičku za noge, da se mali hudobnej še ganiti ni mogel.

Potem je kovač odvalil skalo. Tedaj se je začulo med oboki bobnenje, kakor da se svet podira. Pred njimi pa se je zasvetilo solnce in nedaleč od sebe so zagledali krasen grad. Hitro so zlezli vsi trije na svetlo in zakričali: »Zdaj sem rešen!«

Tudi mali možiček je tako zakričal, potem pa je izginil, kakor bi se bil vdrl v tla. Iz gradu pa se je začula nebeško lepa glasba in tri čudovito lepe deklice so priplesale krojaču, lovcu in kovaču naproti. Potem je prišel za njimi majhen mož v kraljevskem oblačilu, s krono in žezlom,

ogrnjen v škrlaten, s hermelinom obšit plašč. Po obrazu se je videlo, da je moral stati to mali možiček, ki je prej izginil.



»Hvala vam, ki ste me rešili,« je resno dejal mali kralj. »Poplačal vam bom vse, kar ste mi dobrega storili.«

In povzdignil je vse tri tovariše v viteški stan in vsakdo izmed njih si je smel vzeti eno izmed nebeško lepih princesk za ženo. Vsi trije so srečno živeli na gradu in stregli so jim. In nihče več jim ni upihoval ognja.

Slavo štine :

Slab dan

Še gre dež, a deca k vodi —
kaj bi bala se dežja;
do kolen po lužah brodi,
poskakuje: hopsasa!

Bosopetci čofotajo,
po mlakužah se love,
in da več veselja imajo,
vsi vrišče in se škrope.

Šele noč živžav prežene,
za pečmi se vse suši —
prej pa še masti lesene
za večerjo vsak dobi ...

Rešitev uganke

1. Črka č.
2. Ladja na morju.
3. Aljažev stolp na vrhu Triglava.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Svojega očeta imam zato rada, ker me ljubi, zame skrbi in mi kupi vse, kar potrebujem. On me ima zelo rad in tudi jaz ga imam zelo, zelo rada. Če ne bi imela očeta, se mi ne bi tako dobro go-dilo, kakor se mi. Oče je moje vse. Ve-liko skrbi ima zaradi mene. Otroci ga moramo ubogati, zato, ker je tako dober.

Majda Černe, uč. III. razr.
v Novem mestu.

Moj očka je bolehen. Zaradi tega je bil spomladi upokojen. Kadar leži ves bled in prepaden v postelji, premišlju-jem, kaka nesreča bi nas zadela, če bi nam ga pobrala kruta smrt. Imam svo-jega očeta zelo rad. Vse, kar ga prosim, mi da. Veliko so ga stale letos naše šol-ske knjige in za zimo nas je moral vse obleči in obuati. Oj, veliko je teh troškov, in vendar mi da vse, čeprav potrebuje za svoje zdravljenje mnogo denarja. Če ne bi imeli očeta, bi se nam slabo go-dilo. Zato ljubim svojega očka iz vse duše.

Srečko Černe, uč. I. razr. mešč. šole
v Novem mestu.

Moj očka

Moj očka je dober,
da nihče tako,
ker kruhek nam služi
z dobrotno roko.
Zato ga pa ljubim,
da nihče tako —
Bog dolgo ga hrani,
da dobro nam bo!

Zdenka Pirnat, učenka V. razreda
v Kamniku.

Svojega očeta imam zelo rad, vendar ne tako, kakor ima on mene, zakaj oče-tova ljubezen je nepresegljiva. On me preživlja, oblači, pošilja v šolo in sploh v vsem skrbi zame. In kaj ima od tega? Nič! Kako vesel je že, če se malo popri-mem učenja in če sem ubogljiv. Vsak dan hodi na delo, da kaj zasluži, samo da bi lahko jaz kedaj kaj postal. Dosti-krat si odtrga kak grižljaj od ust in ga da meni, da ne bi bil lačen. Če sem bo-lan, mi streže, mi kupuje zdravila in ko-maj čaka, da bi spet okrevale. In za vso svojo ljubezen ne želi drugega plačila, kakor da bi ga ubogal, se pridno učil in ga rad videl.

Oskar Lutman, dijak II. razr. III. drž.
real. gimnazije v Ljubljani.

Moj očka je zelo dober, zato ga imam tudi jaz prav hudo rada. Zmerom poskrbi, da dobim vse, kar potrebujem. Pomaga mi pri učenju in pri nalogah. Večkrat me vzame s seboj na potočanje. Če gre pa sam, mi prinese bonbončke, čokolado in podobne dobrote. Kadar je prost, se z menoj igra in mi pripoveduje lepe po-vesti. Sama ne vem, kako bi mu povrnila njegovo ljubezen in dobroto, ker sem še majhno dekletce. Še bolj pridna in ubog-ljiva hočem postati in s tem saj neko-liko povrniti svojemu dragemu očetu njegovo ljubezen. Molim vsak dan, da mi ga Bog ohrani zdravega še dolgo, dolgo vrsto let!

Ljerka Küssel, uč. V. razr.
v Črnomlju.

Oče je največji dobrotnik. On skrbi za nas. Jaz imam svojega očeta zelo rada. Oče se časih tudi poigra z nami. Moj oče je kmet, dela na polju in v vinogra-du. Oče skrbi za obleko, šolske potreb-ščine in za vsakdanji kruh! Ljubimo in spoštujemo ga, za vse njegove dobrote mu obljubimo, da mu bomo pridno po-magali pri delu in da se bomo v šoli do-bro učili. S tem bomo očetu najbolj po-kazali svojo ljubezen in hvaležnost!

Fanika Šterbenc, uč. III. razr.
v Dobličah.

Moj oče je zelo skrben in marljiv. Sko-raj nikoli si ne privoščim počitka, vedno se trudi, da nam ne manjka kruha. In zme-rom čutimo ljubezen, ki nas veže z njim. V šolo me pošilja, kjer se mnogo lepega naučim. Naučim se ljubiti domovino in kralja, zato me pa veže z očetom iskrena ljubezen.

Micka Turk, učenka IV. razr.
v Dobličah.

Moj oče je delavec. On nam skrbi za oblačila in obutev. Časih mi prinese tudi kake sladkarije. Ljubim ga, ker me ima rad.

Marica Kramar, uč. II. razr.
v Kamniku.

Listnica uredništva

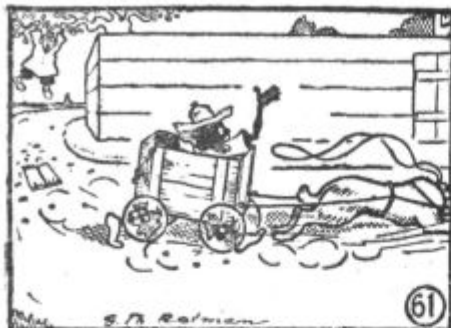
Kemperle Nada v Ljubljani: Prav lepo se zahvaljujemo za poslane uganke in križanko. Na žalost jih ne moremo ob-javiti, ker imamo podobnega gradiva že več ko dovolj.

Ronner Svoimir v Ljubljani: Isto ka-kor zgoraj.

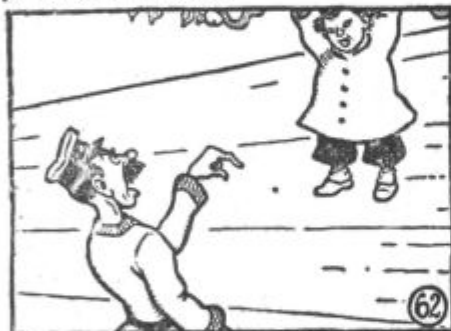
G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuška

(Prevedel Vladimír Levstík)



Rrrr! Z velikim truščem je šinilo kolo mimo vozička. Hektor je od strahu poskočil in se spustil v divji beg. Ker je stal Peter z nogami na cesti in se ni mogel hitro rešiti iz voza, je moral dirjati z njim, naj je maral ali ne. Skakal je, da so kar iskre letele izpod njega, a kam — tega ni vedel niti Joši.



»Oho, jabolka si hotel krasti?« je zdajci rekel pod Jošijem mogočen glas. Joši je pogledal dol. Bil je stražnik, ki je bil prišel po cesti. »Nu, sinko, pridi dol!« je rekel. A Joši se ni upal kar tako skočiti na cesto. Tedaj se je stražnik ujezil. »Dol, pravim!« je vzkliknil.



Ker pa Joši niti po teh besedah ni kaval namena, da bi ubogal, ga je zgrabil stražnik za nogo in jel srdito trgati zanj. Z Jošijem vred sta se tresli tudi veje in vse drevo, in kolikorkrat je stražnik potegnil, so se usula jabolka na cesto.



Gospod Slivar, lastnik jablane, je pravkar sedel pri oknu svoje sobe. Ko je videl, da se drevo tresa in da padajo jabolka z njega, je kakor divji planil pokoncu in stekel na vrt. »Ali boste že nehali ali ne!«, je zatulil. In prav tisti mah se je usula nova toča jabolk...



To je bilo pa res od sile! »Počakajte, sodruga tatinska, naučim vas krasti moja jabolka!« je zavpil. Stekel je v kuhinjo, pograbil vedro, ga pri vodnjaku do vrha napolnil z vodo in se nato, previdno držeč vedro pred seboj, po prstih splazil k plotu...



Med tem je bil stražnik sklenil končati boj, naj stane kar hoče. Upognil je kolena, se pognal kvišku kakor kak kenguruj, zgrabil Jošija za pas in ga neusmiljeno potegnili z veje. Tep, tep, tep! so se usula nanj poslednja jabolka.